

betragtning, at den lokale presse giver en fyldig orientering om budgetforhandlingerne i kommunerne, er der efter regeringens opfattelse ikke grundlag for at opretholde pligt for kommunerne til at udsende brochure eller til at annoncere årsbudgettets indhold, som i dag følger af § 39, stk. 2. Det bør i stedet overlades til kommunalbestyrelsen selv at træffe beslutning om, hvorledes kommunens borgere bør sikres information om de kommunale budgetter m.v.

Til nr. 14

Alle kommuner har affattet afsnittet om revision og aflæggelse af årsregnskab m.v. i overensstemmelse med indenrigsministeriets normalstyrelsesvedtægt, idet indenrigsministeriet i sin stadfæstelsespraksis har anset disse bestemmelser for at være ufravigelige.

Forslaget har til hensigt at fritage kommunerne for at ændre styrelsesvedtægten, når de centralt fastsatte regler ændres. Denne forenkling opnås ved at flytte reglerne fra styrelsesvedtægterne til en bekendtgørelse.

Til nr. 15

Der henvises til bemærkningerne til § 61, stk. 7, i nr. 17.

Til nr. 16

Med forslaget tilsigtes en forenkling i forbindelse med eventuelle ændringer af fristen.

Til nr. 17

Forslaget er i overensstemmelse med det forslag, som indeholdes i betænkningen om ansvarsplacering og reaktionsmuligheder i kommunestyret (996/1983).

Bestemmelsen fastslår, hvilke sanktioner tilsynsmyndigheden kan anvende over for ulovligheder i kommunestyret. Efter den nugældende § 61 kan tilsynsmyndigheden anvende annullation og tvangsbøder samt gøre personligt ansvar gældende ved domstolene, dvs. anlægge erstatningssøgsmål. Disse sanktioner er nævnt i forslagets stk. 1-3. I stk. 4 foreslås lovfæstet en lempelsesmulighed for tilsynsmyndigheden i erstatningssager. I stk. 5 foreslås det præciseret, at et medlem ikke kan unddrage sig ansvar ved at undlade at stemme. Endvidere foreslås det i stk. 6 fastslået, at reglerne om sanktionerne og stemmepligten finder tilsvarende anvendelse over for økonomiudvalget og de stænde udvalg, og i magistratskommuner over for magistraten og dens medlemmer samt over for kom-

munale fællesskaber. I alle disse relationer er det efter gældende ret usikkert, om tilsynsmyndighedens sanktioner skal efter forslaget også kunne anvendes, når det sociale udvalg handler inden for sit lovbestemte, selvstændige kompetenceområde. Efter stk. 7 foreslås der tillagt de medlemmer, der rammes af tilsynsrådets afgørelser om sanktionsanvendelse, ret til at indbringe afgørelsen for indenrigsministeren.

Der gælder en række fælles betingelser for anvendelse af sanktionerne i § 61. For det første er det en betingelse, at kommunalbestyrelsens adfærd har været i strid med lovgivningen. Udtrykket lovgivningen må forstås som gældende ret i almindelighed, dvs. både skreven og uskreven ret, herunder især retsgrundsætninger som f. eks. lighedsgrundsætningen. Ordet lovgivningen må dog i én henseende forstås indskrænkende, idet det antages i teori og praksis, at tilsynsmyndighedens sanktioner ikke kan anvendes til gennemtvungelse af krav, der grunder sig på privatretlige forpligtelser, f. eks. betaling for leverancer til kommunen, hvis gennemtvungelse forudsætter, at tilsynsmyndigheden skal tage stilling til kravet. Det samme gælder ved uoverensstemmelser mellem en kommunalbestyrelse og dennes ansatte.

Det er yderligere en betingelse, at der foreligger den fornødne klarhed, dvs. at der ikke er rimelig tvivl om, at lovgivningen er tilsidesat. Klarhedskriteriet har længe været anerkendt i de kommunale tilsynsmyndigheders praksis.

Det har i tidligere teori været hævdet, at sanktionerne efter § 61 kun kan benyttes, hvis borgeren ikke har mulighed for at anfægte en kommunal beslutning ved sagsanlæg. Det må imidlertid i dag anses for anerkendt i teori og praksis, at tilsynsmyndigheden også skal varetage den enkelte borgers interesse i en lovlig forvaltning.

Tilsynsmyndigheden vurderer, hvilken reaktion der vil være nødvendig i den konkrete situation. Tilsynsmyndigheden er således normalt ikke forpligtet til at anvende sanktionerne i stk. 1-4, hvis en ulovlighed kan afhjælpes ved mindre indgribende reaktioner, jfr. at der over alt benyttes ordet »kan«.

I den gældende § 61 er det ud over de udtrykkeligt opregnede sanktioner nævnt, at tilsynsmyndigheden kan anvende de »nødvendige foranstaltninger«. Det er uklart, hvilke beføjelser der omfattes af dette udtryk. Det antages generelt, at tilsynsmyndigheder også uden udtrykkelig lovhjæmmel kan afgive vejledende udtalelser og fremkomme med henstillinger og anmodninger. Herudover kan